

MATERIÁLY

V MEZINÁRODNÍ VĚDECKO-PRAKTICKÁ KONFERENCE

«MODERNÍ VYMOŽENOSTI VĚDY – 2010»

**Díl 5
Ekonomické
vědy**

Praha
Publishing House
«Education and Science» s.r.o.

OBSAH

EKONOMICKE VEDY

EKONOMIKA PODNIKY

Богацька Н.М., Матюха Ю. Кошторис витрат виробництва та методика його складання	3
Богацька Н.М., Онуфрійчук О.П. Створення технопарків і наукових парків як засіб інноваційного розвитку економіки України	6
Богацька Н.М., Гора І.С. Обґрунтування потреби підприємства в трудових ресурсах	9
Кулшенбаева С.С. Некоторые проблемы предпринимательства и бизнеса в Казахстане	13
Патраманська Л.Ю., Богацька Н.М. Поняття продуктивності праці, фактори та резерви її підвищення	16
Синьський М.А., Шумила А.И., Коновал А.А. Методы прогнозирования в экономических исследованиях	20
Хулла С.А., Алексеева Н.И. Разработка бизнес-планов как элемент планирования на предприятии	24
Роліна К.В., Кравцова Л.В. Система управління витратами	26
Ізмайлова Н., Мігутіна А. Класифікація джерел фінансування санації підприємств	28
Мартыненко П.Ю., Лохман Н.В. Предупреждение кризисных процессов на предприятии на основе оптимизации качества управления	31
Троцька А.О. Суть та основні проблеми стратегічного планування	33
Коновалова О.В., Бондаренко Г. Функціонально-вартісний аналіз як ефективний спосіб зниження собівартості продукції: від витоків до сучасності. Що змінилося?	36
Павлова І.В., Сухарев П.Н. Прогнозування фінансових показників як елемент планування розвитку діяльності підприємства	40
Коновалова О.В., Андрущакевич Т. SWOT-аналіз як основний інструмент стратегічного управління, його переваги і недоліки	46
Кравченко С.А. Економічна ефективність функціонування підприємства ТОВ «АФ Криниця» в умовах ринку	50
Засць О.Н. Система підтримки прийняття рішень стосовно політики оподаткування підприємств	53

Кулиняк І.Я., Прийма Л.Р. Напрями активізації інноваційної діяльності малого підприємництва.....	56
Пинко В.С., Бурлака Т.В. Дослідження проблем фінансового розвитку підприємства.....	58
Бабчинська О.І., Сіренко О.О. Комплексна модель розвитку підприємства.....	60
Сидорчук О.Ю. Впровадження прогресивних технологічних процесів у промисловості.....	63
Хачатрян В.В., Гулько Є.М. Актуальні проблеми конкурентноздатності вітчизняних підприємств.....	66
Суслова І.Ю., Хачатрян В.В. Стратегія виходу торговельного підприємства на міжнародну арену.....	69
Святенко Р.А., Хачатрян В.В. Конкурентноздатність вітчизняних підприємств зі вступом до СОТ.....	71
Бойко Т.Ю. Конкурентоспроможність підприємств чорної металургії України.....	73
Ясіньський І.А., Серветник М.С. Шляхи удосконалення формування і використання прибутку підприємства.....	75
Шинькіна О.В. Ситуативно-регіональний підхід до визначення ефективності транспортного обслуговування містоутворюючих підприємств.....	78
Пасічник С.В., Цихановська В.М. Інноваційна політика підприємства.....	81
Шафранська Т.Ю. Стратегії організації в умовах конкуренції.....	83
Джобузда Ю.П. Основні проблеми розвитку малого підприємництва в Україні.....	85
Likhonova Galina Indicators of self-organization of the enterprise.....	87
Бастуркіна Н.Й. Особливості визначення економічної ефективності агропромислих підприємств.....	89

Література:

1. Сич Є.М., Шишкіна О.В. Транспорт як визначальний фактор формування містоутворюючих підприємств в регіоні // Вісник Черніг. держ. технол. ун-ту. – Чернігів: ЧДТУ, 2008. – № 32. – С. 13 – 20.
2. Сич Є.М., Шишкіна О.В. Умови організації транспортного забезпечення містоутворюючих підприємств // Збірник наукових праць Державного економіко-технологічного університету транспорту: Серія «Економіка і управління». – Вип. 11. – ДЕТУТ, 2008. – С.194 – 203.
3. Сич Є.М., Шишкіна О.В., Коробко В.І. Оцінка впливу транспортних факторів на стратегію розвитку містоутворюючих підприємств // Вісник Черніг. держ. технол. ун-ту. – Чернігів: ЧДТУ, 2008. – № 35. – С.136 –144.
4. Шишкіна О.В. Фактори розвитку містоутворюючого підприємства: ієрархія та взаємодія // Вісник Черніг. держ. технол. ун-ту. – Чернігів: ЧДТУ, 2009. – № 39. – С.156 – 169.
5. Шишкіна О.В. Принципи формування, функціонування та розвитку транспорту містоутворюючого підприємства // Вісн. Черніг. держ. техн. ун-ту, 2009. – № 39. – С. 241 – 247

Пасічник С. В., доц. Цихановська В.М.

Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ, Україна

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА ПІДПРИЄМСТВА

Науково-технічний прогрес є одним із найважливіших чинників економічного розвитку. Результатом інноваційного процесу є зародження та реалізація наукових ідей, що охоплює цілий комплекс відносин, пов'язаних із виробництвом, обміном і споживанням.

Вітчизняні вчені-економісти вже тривалий час наголошують на тому, що без суттєвих позитивних зрушень у сфері інтенсифікації інноваційних відносин неможливим є сталий розвиток економіки країни. Сьогодні у науковій літературі все частіше зустрічаються диспути з приводу сутності понять «інноваційний розвиток» та «інноваційна політика». Науковці концентрують увагу на формах і методах управління інноваціями: від корпоративних до державних, які в сучасних умовах покликані реалізувати інноваційну політику держави.

Теоретичним основам формування та реалізації інноваційної політики приділяли увагу багато вчених, зокрема: О. Ланко, О. Мазур, В. Марцин, С. Опішко, О. Притикіна, Ю. Стасюк, О. Щипанова, М. Чечегов, М. Шарко, М. Якубовський та ін. Вони сформували базові теоретичні положення сутності, структури, механізму реалізації інноваційної політики держави на сучасному етапі розвитку, запропонували критерії оцінки її ефективності.

Метою даної роботи є висвітлення питань значення та потенцьалу інновацьїної політики та інновацьї в загальнї як для економіки країни, так і для окремих підприємств-суб'єктів господарської діяльності.

Більшість вчених дотримуються думки, що інновацьїна політика – це діяльність, пов'язана із визначенням пріоритетів інновацьїної розвитку країни, регулюванням інновацьїної діяльності, підтримкою наявних та формуванням нових інновацьї, малого та середнього інновацьїноого бізнесу, захистом інтелектуальної власності, а також національних інтересів при здійсненні операцьї з інновацьїями у сфері зовнішньоекономічних відносин [3].

Згідно із Законом України «Про інновацьїну діяльність», інновацьїна політика – це діяльність, що спрямована на використання і комерцьїалізацьїю результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [1].

Узагальнюючи результати проведених у цій сфері досліджень, можна сформуувати такий основний критерій необхідності інтенсифікацьї економічних процесів: для ліквідацьї гальмуючих факторів розвитку економіки слід здійснити низку кроків щодо сприяння підвищенню рівня інновацьїної активності з метою забезпечення зростання конкурентоспроможності вітчизняної продукцьї на основі освоєння науково-технічних досягнень та оновлення виробництва.

Загальним напрямком реалізацьї інновацьїної політики є сприяння розвитку науково-технічного потенцьалу, формування сучасних технологічних систем з метою їх використання у галузях економіки. Заміна морально застарілих технологій новими забезпечить підвищення ефективності функціонування виробничих та невиробничих структур.

Зокрема, акцентується увага на таких напрямках реалізацьї інновацьїної політики:

- сприяння підвищенню інновацьїної активності в країні;
- орієнтацьї на всебїчну підтримку базисних і новітніх технологій;
- поєднання державного регулювання інновацьїної діяльності з ефективним функціонуванням конкурентного ринкового інновацьїноого механізму;
- сприяння розвитку інновацьїної діяльності в регіонах України;
- розвиток міжрегіонального і міжнародного трансфертів технологій, міжнародної інвестицьїної співпрацьї;
- захист інтересів національного інновацьїноого підприємництва[2].

З точки зору підприємства, інновацьїна політика – це форма стратегічного управління, що визначає мету та умови здійснення інновацьїної діяльності підприємства, що найбільш повно використовують наявний виробничий потенцьал і спрямовані на забезпечення його конкурентоспроможності [3].

Інновацьїна політика підприємства повинна передбачати послідовну заплановану цїлеспрямовану комплексну інновацьїну діяльність підприємства по змїні кожного з елементів бізнесу даного підприємства, викликану попитом, обумовлену науково-технічним прогресом і спрямовану на діючу організацьїю

структуру, технологічні процеси, стиль і методи управління, продукцію що випускається чи послуги, що надається, джерела сировини і матеріалів, ринки збуту, документообіг та ін.

При формуванні і реалізації інноваційної політики підприємства повинні бути враховані закони і тенденції розвитку науки, техніки і економіки.

Підводячи підсумок, можна сказати, що від інноваційної активності підприємства залежить його здатність задовольняти потреби споживачів, положення на ринку, конкурентоспроможність і в остаточному підсумку, фінансову стійкість, спроможність до виживання. А для того, щоб забезпечити ефективну інноваційну політику на місцевих об'єктах, спочатку мають діяти сталого розвитку інноваційні процеси на державному рівні.

Література:

1. Про інноваційну діяльність : Закон України. – № 40 – IV від 04.07.2002 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 36. – 266 с.
2. Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002-2011 роки. Посилання Президента України до Верховної Ради України // Урядовий кур'єр. – № 100. – 2002.
3. Економіка підприємства (в питаннях та відповідях) : [навчальний посібник] / І.І. Циглик, Я.Р. Бабик, М.Я. Смирнік, В.Ф. Парашич. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 105 с.

Шафранська Т.Ю.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, Україна

СТРАТЕГІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ В УМОВАХ КОНКУРЕНЦІЇ

Найважливіша проблема будь-якого українського підприємства, що діє в умовах нестабільного розвитку ринку, посилення технологічного динамізму і конкурентної боротьби – це проблема його виживання і забезпечення безупинного розвитку. Ефективне вирішення цієї проблеми полягає у створенні і реалізації конкурентних переваг, що значною мірою можуть бути досягнуті на основі грамотної розробленої і ефективної стратегії підприємства.

Багатоплановий характер діяльності підприємства в сучасних умовах господарювання зумовлює необхідність розробки системи стратегій організації, що являє собою стратегічний набір. При цьому необхідно акцентувати увагу до вимог до стратегічного набору: орієнтація на досягнення реальних цілей; ієрархічний характер; всебічна обґрунтованість; відображеність господарських процесів у їх сукупності і взаємозв'язку; адаптивність і динамічність; розуміння змісту та взаємозв'язку основних складових стратегічного набору; баланс рівноваги між певними системами стратегій. Різні автори, пропонуючи різні спів-